CHƯƠNG 2170

Sức mạnh lời nguyền

Hạ Nhân bước vào không gian của phù thần truyền tống, cảm thấy trên cánh tay trái truyền đến một cơn đau buốt tận tim.

Sau đó, trong đầu hắn lập tức xuất hiện một cảm giác hư vô.

Vài nhịp thở sau, trước mắt hắn bừng sáng, rồi khí lạnh băng giá xung quanh lập tức bao trùm tới.

Thân thể Hạ Nhân rơi xuống giữa băng tuyết nơi một vùng hoang dã, tựa như đạn pháo rơi xuống đất, làm tuyết bay mù mịt.

“Á... đau quá...” Hạ Nhân cố nén đau lăn một vòng trên nền tuyết, sau đó nhìn về phía cánh tay trái của mình.

Từ chỗ khuỷu tay trở xuống, cẳng tay đã bị chém đứt gọn.

Đồng thời, để đề phòng nguy hiểm chưa biết, thần niệm Hạ Nhân khẽ động, lập tức thả Cố Bạch Bình và Thiên Trúc ra khỏi không gian Hồng Mông.

Sau khi nhìn thấy cánh tay trái của Hạ Nhân, hai người đều đau lòng đến rơi nước mắt, người này còn xót xa hơn người kia.

Hạ Nhân cười cười, nói: “Không sao, đối với chúng ta mà nói, đây chẳng qua chỉ là vết thương ngoài da thôi!”

“Các nàng xem, chỉ cần một ý niệm là ta có thể khôi phục như cũ!”

Trong lúc nói chuyện, thần niệm Hạ Nhân khẽ động, bắt đầu chữa trị cánh tay.

Chỉ là vết thương ngoài da mà thôi, tái sinh tay chân đã đứt, loại năng lực này ở Tiên giới vốn chẳng có gì hiếm lạ, huống chi là Thần giới.

Nhưng điều khiến Hạ Nhân sững sờ là lần này hắn lại không thành công.

“Hử?” Hắn khẽ nhíu mày: “Chuyện gì thế này, chẳng lẽ không thể tái sinh nữa sao?”

“Công tử!” Cố Bạch Bình nói: “Đây là sức mạnh lời nguyền...”

Giọng nàng trở nên the thé vô cùng.

Hạ Nhân chăm chú quan sát chỗ đứt trên cánh tay trái, lúc này mới phát hiện có một luồng sức mạnh quy tắc mơ hồ đang quấn quanh cánh tay hắn.

“Ta hiểu rồi!” Hạ Nhân nói: “Trước đó, khi ta chống đỡ phù thần truyền tống, trước lúc tiến vào vòng xoáy truyền tống, ta đã hứng chịu một đòn của vị Thần Vương nhà Thiên Ngô. Trong đòn tấn công của hắn có sức mạnh lời nguyền!”

“Sức mạnh này có thể ngăn cản tay chân đứt tái sinh sao?”

“Đúng vậy!” Cố Bạch Bình nói: “Sức mạnh lời nguyền vô cùng tà ác, có điều công tử không cần lo lắng, chỉ một chút sức mạnh lời nguyền mà thôi, hẳn sẽ rất dễ tiêu trừ.”

“Thiên Trúc, Vu tộc các nàng giao tiếp với những đệ tử tu luyện lời nguyền nhiều nhất, có biết cách loại bỏ sức mạnh lời nguyền không?”

“Biết!” Thiên Trúc nói: “Chuyện này đơn giản, chỉ một chút sức mạnh lời nguyền thì không đáng ngại!”

“Thông thường, chỉ cần thu được một ít sức mạnh tín ngưỡng là có thể triệt tiêu sức mạnh lời nguyền này!”

“Có điều, hấp thu sức mạnh tín ngưỡng sẽ gây ra một ít trở ngại đối với việc tu luyện đại đạo pháp tắc!”

Hạ Nhân nói: “Quả thật là vậy, những thiên kiêu lập chí theo đuổi đại đạo đều tránh sức mạnh hương hỏa như tránh rắn rết!”

Thiên Trúc nói: “Còn cách thứ hai, người ta thường nói sấm sét khắc chế vạn ma, dùng sức mạnh sấm sét hẳn là có thể loại bỏ nó!”

“Công tử, trên người ngài có sức mạnh sấm sét không?”

“Có!” Hạ Nhân phất tay, lấy ra một viên Thần Đạo đan phẩm cấp năm.

Khi trước, Hạ Nhân đưa cho Trình Mộc Sơn một giọt tinh huyết phẩm cấp năm, đổi lại được một viên Thần Đạo đan thuộc tính sấm sét phẩm cấp năm của gã.

Sau đó, hắn cường hóa viên Thần Đạo đan này thành cực phẩm, biến thành hai viên.

Cái gọi là Thần Đạo đan chính là thần đan được luyện chế bằng cách dung hợp bản nguyên đạo pháp vào thiên tài địa bảo, vì vậy nói đơn giản Thần Đạo đan chính là bản nguyên đạo pháp cũng không sai.

Hạ Nhân không nói thêm lời nào, lập tức nuốt thẳng viên Thần Đạo đan phẩm cấp năm vào bụng.

Sức mạnh sấm sét bùng nổ trong cơ thể.

Hạ Nhân không cần lĩnh ngộ, trực tiếp dẫn dắt sức mạnh sấm sét vận chuyển khắp toàn thân theo kinh mạch, lần lượt thanh trừ sức mạnh lời nguyền trong máu thịt.

Chẳng bao lâu, chưa đến thời gian cháy hết nửa nén hương, sức mạnh lời nguyền trên người Hạ Nhân đã bị thanh trừ hoàn toàn.

Sau đó, cánh tay trái của hắn lập tức tái sinh trong chớp mắt, chẳng khác gì trước kia.

Nếu nói có điểm khác biệt thì chẳng qua là đã tổn thất một ít bản nguyên mà thôi.

“Xong rồi!” Hạ Nhân cười khà khà, lúc này mới vươn thần niệm ra, quan sát xung quanh.

Một vùng mênh mông vô tận, băng tuyết bao phủ khắp nơi, trải dài nghìn dặm vạn dặm.

“Đây là đâu?” Hắn đứng dậy từ trong băng tuyết, lập tức bay lên hư không trời cao.

Thiên Trúc và Cố Bạch Bình cũng lập tức bay theo vào hư không.

Ba người lên cao nhìn xa, lại quan sát bốn phía, nhưng vẫn chỉ nhìn thấy một vùng tuyết nguyên mênh mông vô tận.

“Không biết nữa!” Thiên Trúc nói: “Khắp nơi đều là băng tuyết, hơn nữa trong không trung còn lan tỏa pháp tắc thuộc tính băng nồng đậm như vậy, chẳng lẽ chúng ta đã đến Băng Cực Thần Quốc rồi?”

Hạ Nhân gật đầu: “Có khả năng!”

Băng Cực Thần Quốc cách đại lục Vu tộc không quá xa, khoảng cách truyền tống của một tấm thần phù phẩm cấp bảy vừa khớp, cộng thêm đặc điểm địa lý nơi này, rất có thể đây chính là Băng Cực Thần Quốc.

Nhưng Băng Cực Thần Quốc vô cùng rộng lớn, nếu rơi xuống vùng hẻo lánh thì chỉ riêng việc đến kinh đô cũng phải tiêu tốn không ít thời gian.

“Cứ tìm thử xem!” Hạ Nhân nói: “Gần đây hẳn phải có những gia tộc nhỏ như vậy!”

Hắn quyết định bắt đầu từ các gia tộc nhỏ, trước tiên tìm một tòa thành nhỏ, sau đó đến kinh đô của Băng Cực Thần Quốc là Băng Cực Thành!

Chẳng bao lâu, ba người tìm được một ngọn thần sơn có thần mạch hạ phẩm. Trên thần sơn có sáu gia tộc quy mô nhỏ, tất cả đều là gia tộc ba sao!

Hỏi thăm sơ qua, họ mới biết thành trì lớn nhất gần đây nằm ngay cách đó không xa. Còn kinh đô ở đâu thì chẳng ai biết.

Ba người bay suốt mấy ngày mới đến được tòa thành nhỏ kia. Sau khi dò hỏi trong thành, cuối cùng họ cũng biết vị trí của kinh đô.

Nơi đó không quá xa, đại khái phải băng qua khoảng một phần ba lãnh thổ thần quốc.

Khoảng cách này khá xa, nhưng đối với tốc độ của cường giả Thần Vương cảnh thì cũng chẳng được xem là xa.

Nói thế này đi, nếu bay thẳng thì Cố Bạch Bình chỉ cần hơn một tháng.

Tiếp đó, Cố Bạch Bình và Thiên Trúc thay nhau phi hành, cuối cùng sau ba tháng đã đến Băng Cực Thành.

“Công tử, bây giờ chúng ta đi đâu?”

Hạ Nhân khẽ nhíu mày: “Chuyện này... tạm thời chưa đi đâu cả, cứ ở đây một thời gian đi!”

Phía sau Băng Cực Thần Quốc chính là thần quốc chân thực kia.

Hạ Nhân vốn không hợp với thần quốc này, nhắc đến thôi đã thấy buồn nôn.

Vì vậy, ba người mua một tiểu viện trong thành, tạm thời ở lại đó.

Còn Hạ Nhân thì kiểm kê những thứ đã đạt được.

Chém giết Thần Vương Thiên Ngô Cư Dung, thu được một thanh thần khí phẩm cấp sáu!

Bách Lý Đại Chùy trước khi chết đã giao cho hắn một quyển sách, một chiếc nhẫn và một tiểu thế giới.

Đến lúc này cũng cần phải tìm hiểu từng thứ một.

Hạ Nhân cầm quyển sách lên trước tiên.

Thánh khí Thần giới trong truyền thuyết: Thất Chú Thư.

Có được quyển sách này mới có thể khiến đại đạo lời nguyền trở thành đạo pháp đỉnh cao của Thần giới.

Ừm... trước tiên cứ xem thứ này có tác dụng gì đã.

Hạ Nhân phất tay, đưa Thất Chú Thư vào Tụ Bảo Bồn.

Ngay sau đó, hắn lại lấy nó ra.

Thần niệm Hạ Nhân quét qua một lần nữa, thông tin trên Thất Chú Thư lập tức hiện lên.

Công dụng: Siêu phẩm thần khí trong Thần giới, sở hữu một trăm linh tám tầng cấm chế. Sau khi sử dụng, nó có thể tối ưu hóa và khuếch đại một môn thần thông thuộc đạo lời nguyền.

CHƯƠNG 2171

Đại Nặc nguyền rủa nhập thể

Hạ Nhân cầm bảy quyển sách nguyền rủa trong tay.

Trên bìa sách in dấu ba chữ do đạo pháp tạo thành: Bảy Sách Nguyền.

Ba chữ này tuy cổ xưa, trông hơi khác với văn tự hiện nay, nhưng vì đã biết trước tên sách nên Hạ Nhân vẫn có thể miễn cưỡng nhận ra.

Lật trang đầu tiên, trên đó không có bất kỳ chữ nào, chỉ có một đường vân phức tạp.

Trông nó giống như một loại phù văn nào đó.

Trang thứ hai cũng vậy, là một đạo phù văn màu vàng.

Hạ Nhân cũng không biết phù văn này có tác dụng gì. Nhìn qua khá giống phù văn của phù lục, nhưng nhìn kỹ lại thì không phải.

Hắn đoán đây hẳn là một loại phù văn nguyền rủa.

Không đúng... Thứ này dày hẳn một tấc, vậy mà chỉ có mười hai trang thôi sao?

Chẳng phải lời thề của tất cả mọi người trong toàn bộ Thần giới đều được ghi lại trong Bảy Sách Nguyền sao? Tại sao thứ ta nhìn thấy chỉ là một vài phù văn hình vẽ đính kèm vậy?

Thôi vậy, không nghĩ ra thì không nghĩ nữa. Còn những phù văn trên này, Hạ Nhân cũng chẳng định học.

Hắn khép sách lại, sau đó thu vào không gian trong cơ thể, đặt vào Tụ Bảo Bồn.

Hạ Nhân lại lấy chiếc nhẫn ra xem. Đồ tốt bên trong quả nhiên không ít, thần kim nhiều vô số kể, lại còn đủ loại thiên tài địa bảo.

Đối với những thứ này, Hạ Nhân đã sớm chết lặng. Thứ hắn muốn là ngọc giản.

Trước tiên xem có tìm được pháp môn hóa hồn bằng máu hay không.

Nhưng sau khi tìm một vòng, hắn lại tiếc nuối phát hiện: Không có!

Sắp xếp ngọc giản xong, tiếp theo là tiểu thế giới!

Tiểu thế giới của Bách Lý Đại Chùy, Hạ Nhân đã xem qua từ lâu. Hắn còn hái không ít linh quả bên trong, vậy nên hiện giờ không cần thăm dò tiểu thế giới này nữa.

Bề ngoài của tiểu thế giới này trông giống một quả hồ lô, chỉ lớn bằng bàn tay.

Hạ Nhân trực tiếp ném quả hồ lô vỏ xanh vào Tụ Bảo Bồn, sau đó lập tức lấy ra.

Đó chỉ là một tiểu thế giới hết sức bình thường, tương tự Càn Khôn Châu của Thương Hi Hồng năm xưa. Điểm khác biệt là cấp bậc của tiểu thế giới này cao hơn, đạt đến thất phẩm.

Như vậy, trồng thiên tài địa bảo lục phẩm bên trong đương nhiên không thành vấn đề.

Thứ này hiện giờ cũng không thể cường hóa được!

“Phù...” Hạ Nhân vuốt ve quả hồ lô vỏ xanh trong tay, ngay lập tức chìm vào trầm tư. Không ngờ hắn lại có chút cảm giác áy náy.

Thứ này vốn thuộc về Bách Lý Đại Chùy.

Cuối cùng, Bách Lý Đại Chùy đã phải hy sinh bản thân để đưa Hạ Nhân ra khỏi cơ thể Thái Tuế viễn cổ kia.

Đương nhiên, cũng vì bản thân Bách Lý Đại Chùy không còn hy vọng trốn thoát nên mới làm như vậy.

Hạ Nhân cũng không nợ gã, bởi kẻ đưa Hạ Nhân vào tử địa chính là tên này.

Nhưng hiện giờ, vào đúng lúc này, Hạ Nhân lại có một cảm giác rằng mình không nên lấy đồ của Bách Lý Đại Chùy.

“Sau này nếu gặp người nhà của Bách Lý Đại Chùy, trả thứ này lại cho họ vậy!”

Cầm trong tay cũng chẳng có tác dụng gì, nhưng nếu giao ra thì giao cho ai?

Biết đâu chỉ một quyển sách nhỏ bé này cũng đủ làm đảo lộn toàn bộ Thần giới.

Quay đầu lại... tặng cho sư huynh Vương Đôn vậy.

Dù sao ban đầu ta xuất hiện với thân phận Bách Lý Mặc, chẳng ai biết bảy quyển sách nguyền này là do Hạ Nhân ta lấy được!

Khoảng thời gian tiếp theo, Hạ Nhân lấy ra một phần tài nguyên, tu luyện ngay tại đây.

Hiện giờ có khá nhiều thứ hắn cần lĩnh ngộ.

Trong cơ thể hắn vừa nuốt một viên Thần đạo đan ngũ phẩm thuộc tính lôi điện. Thứ này đã nuốt rồi thì không thể lãng phí, cứ lĩnh ngộ đi.

Còn có bản nguyên đạo pháp của Đại đạo Máu và những thứ khác nữa!

Chẳng hay chẳng biết, hơn hai trăm năm đã trôi qua.

Một ngày nọ, Cố Bạch Bình mừng rỡ chạy vào đạo tràng của hắn.

Trên mặt Cố Bạch Bình tràn đầy vẻ phấn khởi, nói: “Trong buổi đấu giá lần này của thương hội Băng Cực có đồ tốt!”

Hạ Nhân hỏi: “Cố đại tỷ, đồ tốt gì vậy?”

Cố Bạch Bình nói: “Là một quả thần quả ngũ phẩm, Thích Ca thần quả, chính là thứ ngài từng tranh đoạt trên núi Đào Sơn năm xưa!”

“Ở đây có thể trực tiếp đấu giá được!”

Mắt Hạ Nhân lập tức sáng lên: “Vẫn còn mua được sao? Tốt quá rồi!”

Cố Bạch Bình lắc đầu, nói: “Hiện giờ vẫn chưa biết nó có thuộc tính gì, phía buổi đấu giá cũng không nói!”

“Được!” Hạ Nhân nói: “Đi xem thử. Khi nào bắt đầu đấu giá?”

“Tất cả mọi người đều có thể vào sao?”

Cố Bạch Bình nói: “Đương nhiên không phải ai cũng vào được, nhưng ta là Thần Vương cảnh, không thành vấn đề!”

Trong lòng hắn tính toán xem nên dùng thứ gì để đổi lấy quả Thích Ca thần quả này!

Nhưng đúng lúc ấy, hắn chợt mơ hồ cảm thấy thần lực trong cơ thể mình thất thoát một tia.

“Ừm?” Hạ Nhân khẽ nhíu mày.

Cố Bạch Bình hỏi: “Công tử, có vấn đề gì sao?”

Hạ Nhân nói: “Vừa rồi ta cảm thấy thần lực của mình hình như đã mất đi một ít!”

“Nhưng mà... chắc là ảo giác thôi!”

“Thần lực sao có thể...”

Một câu còn chưa nói xong, Hạ Nhân bỗng cảm thấy thần lực của mình lại bị rút mất một tia.

Lần này không chỉ một tia, mà là một luồng lớn!

Ngay sau đó, thần lực trong cơ thể Hạ Nhân nhanh chóng thất thoát với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Chưa đến mười nhịp thở, thần lực trong cơ thể hắn đã biến mất sạch sẽ.

“Thần lực của ta, tại sao thần lực của ta lại biến mất?” Hạ Nhân sợ hãi nhìn hai tay mình.

Trông Cố Bạch Bình còn hoảng hốt hơn cả hắn.

Qua vài nhịp thở, hai người cũng dần bình tĩnh lại.

“Sức mạnh nguyền rủa...” Đồng tử Hạ Nhân hơi co lại, nói: “Trong một mạch nguyền rủa có mười hai Đại Nặc chú. Hiện nay chỉ còn lưu truyền ba loại, lần lượt là Đại Nặc tam chú, Đại Nặc cửu chú và Đại Nặc thập nhị chú!”

“Đại Nặc tam chú nguyền rủa thần lực!”

“Đại Nặc cửu chú nguyền rủa thần niệm!”

“Còn Đại Nặc thập nhị chú nguyền rủa khí vận!”

“Thứ ta trúng hẳn là Đại Nặc tam chú!”

Sắc mặt Hạ Nhân trắng bệch, hắn đặt mông ngồi phịch xuống đất lần nữa.

Thần lực bị nguyền rủa... Chuyện này liên quan trọng đại.

Không còn thần lực, sau này cho dù vẫn có thể lĩnh ngộ đạo, nhưng vĩnh viễn không thể phá vỡ nhục chướng. Nói cách khác, tu vi sẽ bị khóa chết ở tầng thứ ba Thần Quân cảnh.

Chỉ khi nào giải trừ được nhục chướng thì tu vi mới có thể khôi phục trở lại.

“Mẹ kiếp, rốt cuộc là kẻ nào nguyền rủa ta?” Hạ Nhân nhíu mày thành một đám.

Cố Bạch Bình nói: “Hẳn là vị Thần Vương từng giằng co với chúng ta lúc trước!”

Hạ Nhân gật đầu. Người Cố Bích Bình nói hẳn là Thần Vương của nhà Thiên Ngô.

Lúc trước, khi Hạ Nhân kích phát thần phù thất phẩm để rời đi, hắn còn bị đối phương đánh mất cánh tay trái.

“Không thể nào!” Hạ Nhân nói: “Khi đó ta dùng tên và diện mạo của Bách Lý Mặc, sao hắn lại có thể nguyền rủa ta?”

“À, đúng rồi...” Hạ Nhân chợt nhớ ra một chuyện, nói: “Máu của ta...”

“Đáng chết, tên khốn này đã giữ lại tinh huyết và khí tức của ta, sau đó có thể nguyền rủa ta thông qua thần khí!”

“Không sao đâu!” Cố Bạch Bình nói: “Hẳn là có thể giải được. Ngài hỏi Thiên Trúc thử, ta đi tìm Thiên Trúc!”

Cố Bạch Bình hốt hoảng chạy ra khỏi đại điện nơi Hạ Nhân tu hành!

Nửa nén hương sau, Thiên Trúc cũng hốt hoảng chạy vào theo.

“Công tử à... hu hu... ngài làm sao vậy... hu hu hu...”

Hạ Nhân nói: “Đừng khóc nữa, ta còn chưa chết mà... Khóc cái gì chứ?”

CHƯƠNG 2172

Thần Hoàng sụp đổ

“Công tử, rốt cuộc là có chuyện gì vậy?”

“Ta nghe đại tỷ Cố nói, thần lực của chàng mất hết rồi?”

“Hu hu hu… Công tử, sao số chàng khổ thế này!”

Thiên Trúc khóc nức nở, bổ nhào tới trước mặt Hạ Nhân.

“Được rồi, được rồi, không sao nữa!” Hạ Nhân nói: “Có lẽ ta đã trúng chú thứ ba trong Đại Nã Thập Nhị Chú!”

“Nhưng may mà chỉ có thần lực bị nguyền rủa, những thứ khác không có vấn đề gì!”

“Ừm…” Thiên Trúc nói: “Nếu là bị nguyền rủa thì không sao, chúng ta đi tìm một ít bản nguyên lôi điện cấp cao là có thể giải trừ!”

“Công tử, đây là lời nguyền cấp mấy vậy?”

Sức mạnh nguyền rủa của Thần Tôn cảnh được gọi là cấp năm!

Cứ thế suy ra, Thần Hoàng cảnh là cấp bảy, Thần Đế cảnh là cấp tám!

Hạ Nhân lắc đầu: “Ta cũng không rõ, nhưng nghĩ lại thì chắc chắn không thấp hơn cấp sáu. Dù sao kẻ ra tay với ta hôm đó ở nhà Thiên Ngô cũng đã là Thần Vương cảnh rồi!”

“Vậy thì đơn giản thôi!” Thiên Trúc nói: “Lát nữa chúng ta đến thương hội mua một ít bản nguyên đạo pháp thuộc tính lôi điện cấp sáu. Công tử chỉ cần nuốt bản nguyên là có thể giải quyết vấn đề này!”

“Được!” Hạ Nhân gật đầu: “Đi thôi, trước tiên đến thương hội xem thử!”

Bản nguyên lôi điện cấp sáu, thứ này không thường thấy.

Ngay cả ở những thương hội khác cũng rất hiếm.

Nói thế này đi, nơi đây là Băng Cực Thần Quốc, cho dù muốn mua bản nguyên thuộc tính băng cấp sáu cũng không dễ dàng.

Nhưng dù sao nó cũng chỉ là cấp sáu. Tuy khó khăn khá lớn, song vẫn luôn có cách.

Cho dù một hai lần không mua được, chờ vài trăm đến cả nghìn năm thì cũng có thể kiếm được.

Hạ Nhân vừa nghĩ vậy vừa định bước ra khỏi đại điện.

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, thức hải của hắn bỗng đau nhói: “A...”

Hạ Nhân lập tức ôm đầu, sắc mặt trở nên trắng bệch đến cực điểm.

“Thần niệm của ta… đáng chết, thần niệm của ta…”

Chỉ trong vài nhịp thở, thức hải của hắn đã trực tiếp bị phong bế.

“Công tử… có chuyện gì vậy?” Cố Bạch Tửu kinh hãi nói: “Bọn chúng lại nguyền rủa thần niệm của chàng sao?”

“Phù… phù…” Hạ Nhân thở hổn hển, phịch một tiếng ngồi xuống bồ đoàn, sắc mặt trắng bệch: “Đúng vậy… thần niệm của bổn công tử cũng bị bọn chúng nguyền rủa rồi!”

Hắn liên tục nói hai tiếng đáng chết, sau đó nói: “Đại Nã Thập Nhị Chú, hiện giờ trong Thần Quốc chỉ còn lưu truyền ba chú!”

“Đã dùng hai chú lên ta, chẳng có lý nào lại không dùng chú thứ ba này!”

“Đáng chết… khí vận của ta cũng sắp bị hạ thấp rồi!”

Sau vài nhịp thở, khí vận của Hạ Nhân cũng bắt đầu sụp đổ!

Nhưng điều khiến Hạ Nhân thấy kỳ lạ là khí vận không vì thế mà biến mất. Sau khi mất khoảng một phần mười thì nó dừng lại.

Hạ Nhân ngơ ngác: “Khí vận chỉ mất một phần mười thôi sao?”

Trong đô thành Thần Quốc có một tòa phủ đệ khổng lồ, ở vị trí trung tâm nhất của phủ đệ lại có một tòa thần điện màu đen.

Lúc này, ánh đèn trong thần điện lờ mờ. Một vị Thần Hoàng mặc đạo bào màu vàng thở dài thật sâu: “Được rồi, được rồi…”

“Ngươi xác định trong tay tên tiểu tử này thật sự có Thất Chú Thư sao?”

Hắn quay sang nhìn người trước mặt.

Người đứng trước mặt vị Thần Hoàng này không phải ai khác, chính là Thiên Ngô Thần Vương năm xưa.

Đây là kẻ từng đại chiến với Bách Lý Đại Chùy trước đó.

“Xác định!” Thiên Ngô Thần Vương nói: “Đệ tử tận mắt nhìn thấy. Sau khi núi Cửu Cô nứt ra, Thất Chú Thư bay ra từ trong núi Cửu Cô, ngay sau đó Thái Tuế viễn cổ ở sâu dưới lòng đất cũng bay ra!”

“Ta và Bách Lý Đại Chùy bị mắc kẹt. Cuối cùng Bách Lý Đại Chùy tự bạo, sau đó giao thứ này cho Bách Lý Mặc!”

“Haiz… đáng tiếc đệ tử đã tìm Bách Lý Mặc lâu như vậy mà vẫn không tìm được tung tích của hắn!”

“Chỉ có thể mời lão tổ đích thân hạ chú.”

“Ừm!” Thần Hoàng gật đầu: “Bổn tọa biết rồi!”

Vừa dứt lời, thân thể vị Thần Hoàng kia bỗng cong xuống, há miệng phun ra ba ngụm máu.

“Xong rồi, xong rồi, xong rồi…”

“Lão tổ, lão tổ…” Thiên Ngô Thần Vương hoảng hốt bước lên, vội vàng đỡ lấy Thần Hoàng, nói: “Lão tổ… có chuyện gì vậy?”

“Vừa rồi chẳng phải vẫn còn tốt sao? Sao đột nhiên lại…”

“Khụ khụ khụ…” Thân thể lão tổ run rẩy dữ dội, sau đó đột nhiên dùng sức đẩy Thiên Ngô Thần Vương ra, nói: “Đáng chết… ngươi hại chết lão phu rồi…”

“Vừa rồi lão phu dùng sức mạnh nguyền rủa, lần lượt nguyền rủa thần lực và thần niệm của hắn, những thứ đó còn đỡ!”

“Hắn mất mười phần, lão phu chẳng qua chỉ mất một phần mà thôi!”

“Nhưng bây giờ, lão phu… lão phu đã mất sạch khí vận hùng hậu cả đời này!”

“Rốt cuộc ngươi đã chọc phải loại tồn tại nào vậy? Không ngờ khí vận của hắn lại hùng hậu đến thế!”

Khí vận khác với thần lực và thần niệm. Nó không tăng trưởng theo sự gia tăng tu vi, cũng không phải tu vi thấp thì khí vận sẽ ít.

Nó cố định không đổi, đã được định sẵn từ khi mỗi sinh linh Thần giới bắt đầu sinh sống trong Thần giới.

Tuy khí vận của Thần Hoàng cũng khá hùng hậu, nếu không ông ta cũng không thể tu luyện đến cảnh giới Thần Hoàng, nhưng so với Hạ Nhân thì đúng là khác biệt một trời một vực.

Cho dù Hạ Nhân mất mười phần khí vận mà ông ta chỉ mất một phần, sau khi khí vận của ông ta tan biến hoàn toàn, khí vận Hạ Nhân mất đi cũng chỉ là một phần mười mà thôi.

“Nhưng... nhưng mà...” Thiên Ngô Thần Vương sợ đến mức không nói nên lời.

Hắn thật sự sợ lão tổ sẽ vung tay tát chết mình.

“Được rồi!” Lão tổ cảnh giới Thần Hoàng phất tay, nói: “Là lão phu hồ đồ!”

“Người có thể đạt được Thất Chú Thư há lại là kẻ tầm thường? Khí vận bậc này, cả đời lão phu cũng khó lòng sánh bằng!”

Thần Vương hỏi: “Vậy... lão tổ, tiếp theo chúng ta nên làm gì?”

Trên mặt Thiên Ngô Thần Hoàng lập tức hiện lên vẻ dữ tợn: “Nhất định phải tìm được Bách Lý Mặc này, giết chết hắn, tuyệt đối không thể để lại hậu họa cho gia tộc!”

“Nếu đã đắc tội với hắn, bây giờ không giết hắn, đợi đến khi hắn trưởng thành, cả gia tộc Thiên Ngô chúng ta cũng sẽ bị diệt!”

“Chỉ có thể dốc toàn lực truy bắt, ra tay trước để chiếm thế thượng phong!”

Ở phía bên kia, Hạ Nhân cũng đại khái đoán được mấu chốt trong chuyện này.

Hắn cười nói: “Không ngờ khí vận của lão tử cũng khá dày đấy chứ…”

Hạ Nhân hiện giờ có thể nói là một kẻ yếu không hơn không kém.

Không nói những thứ khác, vào lúc này, hắn thậm chí còn không thể mở thần khí của mình, cũng không thể mở nhẫn.

Cố Bạch Bình và Thiên Trúc vẫn là nô bộc của Hạ Nhân, chuyện này không có bất kỳ vấn đề gì.

Hạ Nhân trực tiếp đưa hai chiếc nhẫn của mình cho hai người, để họ tạm thời giữ lấy. Sau khi xóa dấu ấn thần niệm trên đó thì có thể sử dụng.

Bởi vì đã là Thần Vương cảnh, cho dù ở Thần đô cũng là nhân vật có địa vị, nên sau khi ba người tiến vào Băng Cực thương hội, họ lập tức được đưa vào nhã gian.

Có một vị trưởng lão chuyên trách phục vụ.

“Bản nguyên lôi điện thì chúng ta có!”

“Bản nguyên đạo pháp cấp sáu, thương hội chúng ta cũng có!”

“Đáng tiếc là bản nguyên lôi điện cấp sáu thì chúng ta không có…”

“Nếu ba vị muốn mua thì có thể chờ. Khoảng vài trăm năm nữa chắc sẽ xuất hiện. Cho dù thương hội chúng ta không có, cũng có thể liên hệ với các thương hội khác để điều hàng!”

“Nhưng nếu các vị không chờ được, có lẽ có thể đến Thần Quốc Lôi Điện xem thử!”

Hạ Nhân lắc đầu, nói: “Thôi, cứ chờ vậy, đi đến Thần Quốc Lôi Điện còn chưa biết phải mất bao lâu!”

“Đúng rồi!” Hắn lại hỏi một câu: “Quả Thần Già mà quý thương hội đấu giá tối nay thuộc tính gì vậy?”

“Chuyện này…” Vị trưởng lão tỏ vẻ do dự, nói: “Không phải ta không muốn nói, mà là đến giờ ta cũng không biết. Bởi vì ta không phụ trách những việc liên quan đến đấu giá!”

“Nếu mấy vị đạo hữu có hứng thú thì có thể tham gia buổi đấu giá!”

CHƯƠNG 2173

Đến thật không đúng lúc

“Tiền bối, ngài còn cần gì nữa không?” Chưởng quầy nhìn Hạ Nhân.

Lão không nhìn ra tu vi của Hạ Nhân, bởi tu vi trên người Hạ Nhân hiện giờ đã hoàn toàn tản đi, người khác không thể xác định được.

Nhưng dựa vào hai thị nữ Thần Vương cảnh bên cạnh Hạ Nhân, chưởng quầy thương hội cảm thấy tu vi của Hạ Nhân chắc chắn cao ngất trời.

Nếu không, sao có thể có hai thị nữ Thần Vương cảnh được?

Vì vậy lão mới gọi Hạ Nhân một tiếng tiền bối.

Thật ra tu vi của chưởng quầy này cũng đã đạt đến Thần Vương cảnh.

“Hê hê hê...” Hạ Nhân cười khẽ, nói: “Ta còn một chuyện muốn hỏi các hạ!”

“Trong thương hội các ngươi có phương pháp nuôi dưỡng【Côn Luân Huyết Đồ Tử】 không?”

“Nếu có, bần đạo nguyện bỏ ra chút giá để giao dịch!”

Côn Luân Huyết Đồ Tử hiện giờ nhất định phải được nuôi dưỡng, để chuẩn bị cho việc tiến vào Thần Tôn cảnh sau này.

Hơn nữa chuyện này nhất định phải làm trước, nếu không sẽ không kịp.

“Có!” Lão giả gật đầu: “Vật này cũng chẳng phải bí mật gì, khắp Thần giới nơi nào cũng có. Ta có thể tặng miễn phí một phần cho tiền bối!”

Hạ Nhân khoát tay: “Không cần đâu, chút tiền tài này ta vẫn trả nổi!”

“Ngoài ra, tối nay chúng ta còn có hội đấu giá, phiền thương hội sắp xếp cho ta một nhã gian nghỉ ngơi trước!”

“Được, không thành vấn đề, mời ngài!” Chưởng quầy đưa ba người Hạ Nhân ra khỏi nhã gian, rồi sắp xếp cho họ một thiên điện phía sau thương hội.

Trong thiên điện có vài trận pháp tam phẩm!

Sau đó chưởng quầy sai người đưa tới một miếng ngọc giản. Bên trong ngọc giản ghi chép phương pháp nuôi dưỡng Côn Luân Huyết Đồ Tử.

Quả nhiên, khi nuôi dưỡng cần dùng thi thể của con người, yêu thú hoặc những sinh linh khác làm phế liệu, như vậy mới có thể nuôi lớn Tế Xuyên Lãnh Đồng.

Còn Huyết Đồ Tử thì không có kỹ xảo đặc biệt nào.

Chỉ cần cố ý gieo nó lên thân cây Tế Xuyên Lãnh Đồng, cuối cùng Huyết Đồ Tử có ký sinh thành công hay không cũng chỉ có thể trông vào ý trời.

Hạ Nhân không lập tức đưa thứ này cho Chu Đống, mà trực tiếp bỏ vào Tụ Bảo Bồn để cường hóa.

Nhưng vừa mới đợi trong nhã gian được nửa canh giờ, Hạ Nhân đột nhiên cảm nhận được một cơn rung động trong cơ thể.

Hắn còn tưởng mình lại bị nguyền rủa nữa chứ?

Chỉ thấy một luồng hào quang từ hư không bay ra,瞬间 hóa thành thần quang màu trắng rơi xuống nhã gian.

Động tĩnh đột nhiên xuất hiện khiến Cố Bạch Bình và Thiên Trúc sợ hãi. Thiên Trúc không nói một lời, tay phải hóa thành nắm đấm giơ lên, đang định tấn công.

“Tất cả đừng động...” Hạ Nhân vội vàng quát lớn.

Thiên Trúc vừa giơ nắm đấm lên lập tức thu tay về.

Nếu lời của Hạ Nhân chậm thêm một chút, cú đấm này của nàng đã đánh ra rồi.

“Thiên Trúc, không được lỗ mãng như vậy. Lần sau còn thế nữa, ta sẽ đánh mông ngươi đấy nhé...” Sắc mặt Hạ Nhân xanh mét.

Chỉ thấy một nữ tử có dung mạo tuyệt mỹ đang lặng lẽ đứng giữa đại điện.

Nàng mặc một bộ đạo bào màu xanh lam sẫm, dáng người cao thon, gương mặt trắng nõn. Toàn thân tự nhiên toát ra khí thế của bậc bề trên, nhưng lại có thêm một phần điềm tĩnh hiếm thấy.

Nhìn thấy ánh mắt của Hạ Nhân, nữ tử phịch một tiếng quỳ thẳng xuống trước mặt hắn, miệng nói: “Nô tỳ Ân Phán Ương, bái kiến công tử!”

Hạ Nhân có phần kinh ngạc hỏi: “Ân Phán Ương… ngươi… ngươi phi thăng rồi?”

Nữ nhân này không có bất kỳ thần cách nào, vậy mà lại trực tiếp phi thăng.

Hạ Nhân chấn kinh đến tột độ.

“Vâng… đa tạ công tử!” Ân Phán Ương nói: “Nô tỳ tu luyện Phật đồ mà người ban cho, nhờ đó lĩnh ngộ đạo pháp đạt đến cảnh giới chưa từng có, nên mới trực tiếp phi thăng đến Thần giới.”

“Công tử, đây là Thần giới sao?”

Hạ Nhân hít sâu một hơi, lập tức lấy ra một thần cách nhị phẩm không thuộc tính đưa cho Ân Phán Ương, nói: “Đừng nói chuyện, mau dung hợp thứ này trước!”

Đúng lúc ta cạn kiệt thần lực, mất đi thần niệm mà ngươi lại đến!

Bảo vệ ngươi thế nào cũng là cả một vấn đề!

Mấu chốt là hiện giờ tiểu thế giới của ta còn không mở ra được, làm sao đưa ngươi vào tiểu thế giới đây?

Nhưng nếu không ném ngươi vào tiểu thế giới mà cứ mang theo bên mình...

Dung mạo thế này đúng là phiền phức mà!

“Trong hồ lô này có một phương tiểu thế giới, vốn thuộc về Bách Lý Đại Chùy!”

“Ý của ta là sau này nếu gặp hậu nhân của hắn thì trả nguyên vật này lại cho họ!”

“Vì vậy ta cũng chưa luyện hóa nó!”

“Nhưng hiện giờ tình hình cấp bách, đại tỷ Cố, tỷ luyện hóa một chút đi!”

“Chỉ cần luyện hóa tầng thứ nhất là có thể miễn cưỡng sử dụng!”

Hạ Nhân đưa hồ lô cho Cố Bạch Bình.

Cố Bạch Bình nói: “Được, ta luyện hóa ngay!”

Thần khí thất phẩm, theo lý mà nói có chín mươi sáu tầng cấm chế. Luyện hóa tầng thứ nhất thì rất đơn giản.

Chỉ qua vài nhịp thở, Cố Bạch Bình đã luyện hóa xong.

Thứ này không giống thần khí thông thường lắm. Với các loại thần khí công kích hoặc phòng ngự thông thường, luyện hóa càng nhiều tầng cấm chế thì khi sử dụng càng thuận tay, uy lực cũng càng lớn.

Luyện hóa một tầng cấm chế là có thể sử dụng.

“Trước tiên thu nàng vào tiểu thế giới đi!”

Hạ Nhân đẩy Ân Phán Ương đến trước mặt Cố Bạch Bình.

Sau đó chỉ bằng một ý niệm, Cố Bạch Bình đã thu Ân Phán Ương vào tiểu thế giới.

Làm xong mọi việc, Cố Bạch Bình lại đưa tiểu thế giới đến trước mặt Hạ Nhân.

Hạ Nhân lắc đầu: “Tỷ tự cầm đi!”

“Công tử!” Thiên Trúc hỏi: “Sau khi quả Thích Ca Thần được đưa ra, chúng ta dùng thứ gì để đổi?”

“Trên người ngài có thiên tài địa bảo gì không?”

Hạ Nhân nói: “Có… ngươi xem thứ này đi!”

Hắn đưa một miếng ngọc giản qua.

Thiên Trúc nhìn qua, lập tức kinh ngạc nói: “Vậy mà… vậy mà là công pháp cực phẩm, còn là thuộc tính hỏa, Thần Hỏa Thác Nhật Công?”

Hạ Nhân gật đầu: “Đúng, dùng nó đi, đủ không?”

“Công tử, thế này là đủ rồi!” Thiên Trúc hít sâu một hơi: “Công pháp này chính là cực phẩm thiên giai đấy. Đừng nói đổi một quả Thích Ca Thần, cho dù mười quả cũng đủ!”

Thiên Trúc không biết rằng công pháp này đã được hắn giao dịch không biết bao nhiêu lần rồi.

Bây giờ về cơ bản chẳng khác nào tay không bắt sói.

Đương nhiên, nếu một ngày nào đó công pháp Thần Hỏa Thác Nhật Công được truyền khắp toàn bộ Thần giới, vậy cũng xem như làm được một việc công đức.

Rất nhanh, hội giao dịch đã bắt đầu!

Hạ Nhân vốn không đi vào. Hắn để Cố Bạch Bình vào giao dịch, còn mình thì ở lại nhã gian của thương hội.

Thiên Trúc cũng ở lại hộ pháp cho hắn.

Khoảng hai canh giờ sau, Cố Bạch Bình vui vẻ chạy về. Cặp mông lớn phịch một tiếng ngồi xuống bên cạnh Hạ Nhân, nói: “Công tử, ngài xem thứ này…”

Trên quả thần quả lóe lên thần quang màu vàng, vô số đạo pháp cũng ngưng tụ bên trên.

Hạ Nhân khẽ nhíu mày, nói: “Thuộc tính băng!”

“Đúng là thuộc tính băng!” Cố Bạch Bình nói: “Nơi này là Băng Cực Thần Quốc, bất kể thứ gì thì thuộc tính băng cũng là nhiều nhất!”

Hạ Nhân nói: “Được, cũng không tệ!”

“Tuy công tử ta không dùng được, nhưng vừa hay thê tử của ta có thể dùng!”

Hắn bỏ thần quả vừa nhận được vào Tụ Bảo Bồn để cường hóa.

Những thứ khác đều không thể sử dụng, nhưng Tụ Bảo Bồn của hắn vẫn có thể dùng.

“Còn nữa!” Cố Bạch Bình nói: “Công tử... ta gặp một người trong hội đấu giá, chắc ngài biết cô ta!”

“Chính là người trước đây cùng ngài thám hiểm quê hương của Vu Thần, tên Ấn Hiểu Nguyệt!”

“Ồ!” Hạ Nhân nói: “Cô ta ở đây sao?”

“Vâng!” Cố Bạch Bình nói: “Sau khi nhìn thấy ta, cô ta nói muốn gặp công tử, ngài có gặp không?”

CHƯƠNG 2174

Khả năng còn tệ hơn

“Cô ấy không nói là chuyện gì sao?” Hạ Nhân hỏi.

Cố Bạch Bình nói: “Có nói, bảo là muốn tìm ngài đổi lại thứ trước kia!”

“Ta nhớ ra rồi!” Hạ Nhân đập mạnh vào đùi.

Trước đó, hắn từng giao dịch với Ấn Hiểu Nguyệt, dùng bản nguyên trọng lực đổi lấy ba khối bản nguyên đại đạo huyết chi ngũ phẩm.

Sau đó Hạ Nhân đã cường hóa bản nguyên đại đạo huyết chi, đương nhiên bản gốc vẫn được giữ lại một phần.

Gần như hắn đã quên mất chuyện này.

“Đi thôi!” Hạ Nhân đứng dậy, nói: “Dẫn Ấn Hiểu Nguyệt đến phủ đệ của chúng ta!”

Ấn Hiểu Nguyệt cũng đi theo Cố Bạch Bình tới đây.

Hạ Nhân lập tức thi triển thần thông Ba Mươi Hai Đại Trượng Phu, biến dung mạo của mình trở lại vẻ tuấn tú bức người.

Dù sao lúc trước khi gặp Ấn Hiểu Nguyệt, hắn cũng mang bộ dạng này.

“Hạ đạo hữu… lại gặp mặt rồi!” Ấn Hiểu Nguyệt cười tươi, chắp tay với Hạ Nhân.

“Đây là ba phần bản nguyên đại đạo huyết chi ta lấy từ chỗ cô khi trước, cô kiểm tra đi. Bên ta xảy ra chút chuyện, không thể kịp thời đổi lại với cô, thật xin lỗi, Ấn đạo hữu!”

“Không sao!” Ấn Hiểu Nguyệt cầm lấy bản nguyên đại đạo huyết chi của mình, đồng thời trả lại hai khối bản nguyên đại đạo trọng lực cực phẩm cho Hạ Nhân.

Hạ Nhân hỏi: “Trình đạo hữu và Vi đạo hữu đâu, họ không đi cùng cô sao?”

“Không!” Ấn Hiểu Nguyệt nói: “Sau khi rời khỏi Cổ mộ Vu Thần, chúng ta đã đến bộ lạc Thiên Trúc. Ở đó đợi ngài nhiều năm mà ngài không trở về, nên chúng ta đành mỗi người một ngả!”

“Đúng rồi, người hầu Hồng Vô Ba của ngài cũng ở lại bộ lạc Thiên Trúc!”

Người hầu Hồng Vô Ba này không có tác dụng gì lớn đối với hắn, dùng xong một lần là bị hắn vứt sang một bên.

Sau này e rằng cũng sẽ không gặp riêng nữa.

“Ấn đạo hữu, tiếp theo cô có dự định gì không?” Hạ Nhân nhìn Ấn Hiểu Nguyệt.

Ấn Hiểu Nguyệt nói: “Không có dự định gì, ta chuẩn bị trở về Thần quốc Hải Đường!”

Hạ Nhân suy nghĩ một lát rồi nói: “Ta định ở lại đây một thời gian, xem thử phong thổ nhân tình nơi này!”

Ấn Hiểu Nguyệt lại nói: “Thật ra... Thần quốc Hải Đường chúng ta cũng rất đẹp. Nếu Hạ đạo hữu bằng lòng, ta có thể dẫn ngài đi tham quan một vòng, vấn đề an toàn bên đó ngài cũng không cần lo lắng...”

Nói xong, nàng lại cảm thấy lời mời của mình có phần đột ngột, gương mặt lập tức đỏ lên.

“Chuyện đó... Hạ đạo hữu, thật ra ta không có ý gì khác, chỉ là...”

“Muốn ngài tìm hiểu phong cảnh và con người của Thần quốc Hải Đường chúng ta thôi!”

“Được!” Hạ Nhân gật đầu: “Sau này ta nhất định sẽ đi, nhưng hiện giờ thì tạm thời chưa đi!”

Hạ Nhân chợt nghĩ đến một vấn đề, bèn nói: “Ấn đạo hữu, cô chờ một chút...”

Sắc mặt Ấn Hiểu Nguyệt sáng lên, nàng quay đầu lại với vẻ đầy mong đợi.

Nhưng Hạ Nhân lại nói: “Lúc rời đi, cô có phải đi ngang qua Thần quốc Chân Thực không?”

Ấn Hiểu Nguyệt gật đầu: “Đúng vậy, Hạ đạo hữu!”

Hạ Nhân lại hỏi: “Cô hiểu rõ bên Thần quốc Chân Thực không? Lúc ta đến đó đã bị lừa thê thảm!”

“Ha ha ha…” Ấn Hiểu Nguyệt che miệng cười: “Đúng vậy, ai lần đầu đến Thần quốc Chân Thực cũng đều sẽ bị lừa xoay vòng vòng, chuyện bình thường thôi!”

“Thật ra lần đầu ta đến Thần quốc Chân Thực cũng bị lừa rất nhiều lần!”

“Có điều ta đã quen rồi. Một số thứ cơ bản trong Thần quốc Chân Thực ta cũng hiểu rõ, bọn họ thường không dễ lừa được ta đâu!”

Nói đến đây, Ấn Hiểu Nguyệt còn tự tin vỗ vỗ ngực.

Hạ Nhân nói: “Nếu đã vậy, có thể nhờ Ấn đạo hữu giúp ta một việc không?”

Ấn Hiểu Nguyệt rất hào phóng: “Ngài cứ nói!”

Hạ Nhân lấy ra hai khối bản nguyên trọng lực cực phẩm, nói: “Có thể làm phiền Ấn đạo hữu đến Thần quốc Chân Thực, giúp ta dùng hai phần bản nguyên trọng lực cực phẩm này đổi lấy một ít bản nguyên đại đạo lừa dối được không?”

“Còn nữa, nếu có thể, giúp ta kiếm một bộ công pháp đại đạo lừa dối!”

“Ừm… phẩm giai nào cũng được, không cần để ý!”

“Được thôi!” Ấn Hiểu Nguyệt môi đỏ răng trắng: “Chuyện này không khó, nhưng… đi đi về về như vậy sẽ làm ta lãng phí không ít thời gian đấy. Hạ đạo hữu, ngài định báo đáp ta thế nào?”

Hạ Nhân suy nghĩ một lát rồi ra hiệu với Cố Bạch Bình: “Trong nhẫn của ta có thần phù cực phẩm ngũ phẩm, lấy ra hai lá, một lá công kích, một lá phòng ngự!”

“Vâng!” Cố Bạch Bình lập tức lấy ra hai miếng ngọc phù từ trong nhẫn.

Hạ Nhân phất tay, đưa thần phù đến bên cạnh Ấn Hiểu Nguyệt: “Ấn đạo hữu… hai lá thần phù này xem như thù lao của ta!”

“Hả?” Ấn Hiểu Nguyệt kinh ngạc nhìn hai lá thần phù trước mặt, cả người kích động đôi chút.

“Hạ đạo hữu… thứ này quý giá quá!”

“Vượt xa thù lao cho lần phục vụ này của ta!”

“Hay là ngài chỉ đưa ta một lá thôi!”

Hạ Nhân mỉm cười, nói: “Không sao, gặp nhau chính là duyên phận. Vốn dĩ ta định dẫn các cô đến Cổ mộ Vu Thần kiếm thêm ít đồ, đáng tiếc cuối cùng cũng không được như ý. Những thứ này cô cứ nhận hết đi!”

“Được rồi!” Ấn Hiểu Nguyệt cầm lấy thần phù, nói: “Ngài chờ ta, ta sẽ đến Thần quốc Chân Thực ngay!”

Sau khi Ấn Hiểu Nguyệt rời đi, Cố Bạch Bình hỏi: “Công tử, ngài muốn tu luyện đại đạo lừa dối sao?”

Hạ Nhân cười: “Không, không... ta chỉ muốn tìm hiểu một chút, tiện thể tiến vào Thần quốc Chân Thực, kiếm lại số đạo lừa dối đã thất thoát trước kia. Ta không muốn làm một người thành thật!”

Khoảng thời gian tiếp theo, Hạ Nhân tiếp tục lĩnh ngộ đại đạo!

Hiện giờ thần lực và thần niệm bị người ta nguyền rủa, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến việc lĩnh ngộ đại đạo.

Tuy nói ngộ tính có liên quan đến thần lực, thông thường thần niệm càng mạnh thì ngộ tính cũng càng cao.

Nhưng điều đó không có nghĩa thần niệm chính là ngộ tính.

Vì vậy, hiện giờ thần niệm của Hạ Nhân bị sức mạnh nguyền rủa nuốt chửng, nhưng ngộ tính vẫn không có vấn đề gì.

Chỉ là hắn không thể sử dụng Gậy Tử Kim Hồng Mông và găng tay tử kim, nên không thể lấy được pháp tắc không gian bên trên. Hắn chỉ có thể nuốt bản nguyên đại đạo huyết chi, đại đạo sấm sét, đại đạo trọng lực và những bản nguyên khác để lĩnh ngộ.

Còn Cố Bạch Bình, lúc không có việc gì thì chạy đến thương hội, thay Hạ Nhân dò hỏi và mua bản nguyên pháp tắc sấm sét lục phẩm.

Chớp mắt, một nghìn sáu trăm năm đã trôi qua.

Cuối cùng Cố Bạch Bình cũng đổi được 【Bản nguyên sấm sét】 lục phẩm từ Băng Cực thương hội.

Hạ Nhân vô cùng vui mừng, cho rằng chỉ cần lấy được bản nguyên sấm sét lục phẩm là có thể loại bỏ sức mạnh nguyền rủa trên người.

Hơn nữa còn là loại hoàn toàn không có chút tác dụng nào.

“Tại sao lại như vậy?” Hạ Nhân nhíu chặt mày.

Cố Bạch Bình nói: “Công tử, có phải phẩm chất không đủ tốt không?”

“Đây chỉ là trung phẩm, nếu là cực phẩm…”

Hạ Nhân đưa tay ngăn nàng nói tiếp, tự mình lên tiếng: “Không… không phải vấn đề phẩm chất!”

“Nếu là vấn đề phẩm chất thì cũng không đến mức chẳng loại bỏ được chút sức mạnh nguyền rủa nào!”

“Vậy là vấn đề gì?” Cố Bạch Bình khó xử.

“Đừng khóc!” Hạ Nhân vội vàng chặn nàng lại.

“Có lẽ… còn có một khả năng tệ hơn!”

Hai đứa trẻ đều mở to mắt nhìn Hạ Nhân.

Hạ Nhân nói: “Có khả năng người nguyền rủa ta không phải Thần Vương, mà là tồn tại vượt trên Thần Vương, Thần Hoàng, thậm chí là… Thần Đế!”

“Sao có thể như vậy?” Cố Bạch Bình hét lên.

Hạ Nhân nói: “Rất có khả năng!”

“Các ngươi thử nghĩ kỹ xem, lúc chúng ta rời khỏi quê nhà Vu tộc, có phải ta vẫn chưa bị nguyền rủa không?”

Hạ Nhân nói: “Vậy lời nguyền đó xuất hiện vào lúc nào?”

Cố Bạch Bình nói: “Sau khi chúng ta rời đi hơn hai trăm năm!”

“Đúng!” Hạ Nhân gật đầu, “Vậy vấn đề là, tại sao lời nguyền này lại đến muộn hai trăm năm? Trong hai trăm năm đó, bọn chúng đã làm gì?”